

[Niels Frederiksen.]

oplevet andet, end at dette var Tilfældet. Naar jeg en Gang imellem har været saa ulykkelig at kautionere for en Mand, der ikke kunde betale, er Banken pr. omgaaende kommet og har forlangt Pengene af mig, og saadan tror jeg Forholdet altid stiller sig. Derfor er en Lovgivning som den, vi foreslaar, i Virkeligheden en Støtte for dem, der i Øjeblikket sidder med Kautionsforpligtelser hængende over sig, Forpligtelser, som en skønne Dag ogsaa slaar dem i Gulvet; for dem, der har kautioneret, og som selv er i Stand til at indfri deres Forpligtelser ved Kaution, for dem kommer Nødvendigheden deraf før eller senere. Men de, som bliver slaaet ned ved Kautionsforpligtelser, vilde derefter have den Haandsrækning, som vort Lovforlag byder dem. Og saa vil jeg føje en Ting til. Det er dog en Fordel for den Kautionist, der overfor en Ven eller Bekendt er gaaet ind paa at kautionere for et eller andet Beløb, at han, naar denne melder sig til Akkord, da kan faa en Ordning gennemført, der ogsaa er til Fordel for ham selv, idet hans Kautionsforpligtelse formindskes med det Beløb, man ved den foreslaaede Akkordordning kan udbetale til Skyldneren gennem det Laan, Staten giver til Akkordens Gennemførelse. Herved opnaar altsaa ogsaa Kautionisterne en forbedret Stilling.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger til Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen. Det ærede Medlem udtalte, at den foreslaaede Hjælp til Landbruget vilde ikke gavne, og det var ikke den, Landbruget krævede. Jeg ønsker i den Anledning at anføre en Række Eksempler paa Henvendelser fra Landbrugere, der giver Udtryk for en noget anden Opfattelse. Det hænder ikke sjældent, at man i disse Tider fra Landbrugere faar Henvendelser, som gaar ud paa følgende: Kan der ikke gennem Lovgivningen gøres noget for, at jeg ikke bliver smidt ud af min Ejendom? Mine Forhold er saadanne og saadanne, og hvis der ikke sker noget, har jeg tabt alt, hvad jeg har indsat i min Ejendom. — Maa jeg overfor det høje Ting nævne enkelte Eksempler i saa Henseende. For nogle Dage siden fik jeg en Henvendelse fra en Gaardmand nede paa Lolland. Han spurgte mig, om der ikke i dansk Lovgivning var en Mulighed for, at han kunde slippe for at udbetale 5 000 Kr. til den Mand, af hvem han havde købt sin Ejendom. Sælgeren var gaaet ind paa at lade de 5 000 Kr. staa uopsigeligt i 3 Aar, og nu var dette Tidsrum gaaet. Jeg har — sagde

Gaardmanden, og han har givet mig det skriftligt — jeg har udbetalt paa denne Ejendom 35 000 Kr. kontant. Jeg har bygget noget om paa den ene Længe, og jeg har forbedret Gaarden paa forskellig Vis. Jeg har indestaaende i min Ejendom 75 000 Kr. som Gæld til Sælgeren, og jeg har en første Prioritet paa 10 000 Kr. hos en Kreditforening. Dette Eksempel er karakteristisk. Vedkommende Sælger er en velstaaende Mand. Han har kunnet lade 75 000 Kr. staa som anden Prioritet i Ejendommen, efter at han havde faaet 35 000 Kr. udbetalt. Nu tilbyder Køberen sin Kreditor, Sælgeren, at hvis han maa optage et Kreditforeningslaan af en passende Størrelse, skal Kreditor faa en langt større Udbetaling. Men Kreditor har nægtet at gaa ind paa denne Ordning: Der maa ikke tinglyses nogen anden Hæftelse foran min anden Prioritet, siger han, de 5 000 Kr. skal betales; ellers lader jeg mig Ejendommen udlægge som ufyldstgjort Panthaver; og saa har du tabt dine 35 000 Kr., som du har betalt mig, og de Forbedringer, du har udført; saa tager jeg min gamle Ejendom tilbage. — Jeg spørger den høje Rigsdag og den højtærede Landbrugsminister: Var det nu ikke betimeligt og rigtigt at gennemføre en Ordning som den af os foreslaaede? I det nævnte Tilfælde, hvor der sidder en ung Landbruger, der ikke har købt letsindigt, men har udbetalt 35 000 Kr. for en almindelig Bondegaard og har Penge til Handelsomkostningerne og til Forbedringer — i dette Tilfælde vilde efter den af os foreslaaede Ordning denne Mand faa en Støtte fra den danske Lovgivningsmagt, og den Mand, der har faaet al den Kapital udbetalt og har faaet sin Gæld ført op til Guldværdien, vilde blive tvunget til at lade Køberen sidde i Ro, i hvert Fald indtil Pengeforholdene og Belaaningsforholdene muligvis bliver bedre. Vi foreslaar ikke et generelt Moratorium. Vi foreslaar, at man skal gennemføre en Bestemmelse, der hjælper den Landbruger, der søger Akkord, naar Akkordudvalget er klar over, at han kan forrente de daglige Gældsposter og dække de daglige Udgifter, men han kan ikke skaffe den ekstraordinære Udbetaling eller det ekstraordinære Afdrag. Det forekommer os, at det er baade retfærdigt og betimeligt og i Samfundets Interesse, at man i hvert Fald gennemfører en Lovgivning, der i saadanne Tilfælde tvinger vedkommende Kreditor til at lade Skyldneren være i Fred, naar han betaler enhver sit. Jeg kan ikke forstaa den Frygt, man nærer. Jeg kan heller